

nende over Haaret — med en moderlig Ømhed, som hun ikke ofte lagde for Dagen overfor sine Børn.

Samtalen ved Bordet truede hvert Øjeblik med at gaa istaa. Det var ikke Emanuel muligt at holde sine Tanker samlede. Hansines fuldkomne Tavshed gjorde ham stadig mere nervøs. Desuden trykkedes han lidt af Søren Røgters Nærværelse. Søren havde altid haft sine slemme Uvaner, som man paa Grund af hans mange gode Egenskaber havde baaret over med; men det forekom Emanuel, at han aldrig i den Grad havde spyttet og harket eller haft saa mange højtlydende Opstød som netop idag.

„Skal vi ikke gaa ud i Haven?“ spurgte han tilsidst. „Rigtig-nok kan vi ikke fremvise en Mønsterpark som den, Deres Fader i sin Tid efterlod os ... men lidt Kølighed kan vi i hvert Fald finde derude.“

„Det kan jo være prægtigt!“ sagde Ragnhild.

De rejste sig alle; Hansine dog først, efter at Emanuel ligefrem havde spurgt hende, om hun ikke fulgte med. Kun Søren Røgter blev siddende og slugte indtil det sidste de fremmede Damer med sine graadige Øjne.

Nu stak Abelone Hovedet ind ad Køkkendøren, bag hvilken hun havde staaet og luret.

„Er de gaaet?“

Søren nikkede tavs, hvorefter Abelone gik helt frem og skyndte sig til Vinduet for at kigge ud.

„Om jeg da kan begribe, hvad Emanuel vil ha'e med saadan no'en Rendetasker at bestille,“ sagde hun forarget. „De ser jo ikke anderledes ud end som et Par Skøjer.“

## VIII

Det første Indtryk af Vejlby Præstegaardshave var ikke lige tiltalende for alle. Emanuel havde Ret i, at der ikke var bleven syn-derlig meget tilbage af den herregaardsagtige Park, som Provst Tønnesen havde efterladt ham. De i gamle Dage saa velplejede Hækker havde bredt vilde Skud til alle Sider, Plænerne var voksede ud over Gangene, og Græsset stod fuldt af al Slags